

Вийшли в поле ТРАКТОРИ

КОЛГОСП імені Держинського першим в Компаніївському районі розпочав весняні польові роботи.

В тракторній бригаді Валентина Малею майже 1.400 гектарів зябу. Під цукрові буряки, кукурудзу готували механізатори цей ґрунт восени. Природа щедро збагатила його вологою, і тепер трактористи вийшли в степ, сповнені рішучості зберегти живильну силу землі для високого врожаю.

П'ять тракторних агрегатів включені в роботу. Закриття вологи ведеться вдень і вночі, трактористи прагнуть в найшвидші строки заборонувати весь зяб. За перші дві зміни вологу закрито на 600 гектарах. Попереду в змаганні йде молодий механізатор комсомолець Іван Брейда. В перший день польових робіт він разом зі своїм причіплювачем Володимиром Безуглим замість 105 гектарів закрити вологу на 148 гектарах.

На знімку: тракторист колгоспу імені Держинського Компаніївського району комсомолец Іван БРЕЙДА.

Фото А. ДІБРОВНОГО.

«25 ПОРОСЯТ ВІД НОЖНОЇ СВИНОМАТКИ БУДЕ!» — ЗАЯВЛЯЄ Г. ТКАЧ

КОМСОМОЛЬЦІ АРТИЛІ «УКРАЇНА» ОНУФРІЇВСЬКОГО РАЙОНУ ВИХОДЯТЬ НА НОВІ РУБЕЖІ

ДРУЗІ ВІРЯТЬ МЕНІ

Вже чотири роки минуло, а я до найменших подробиць усе пам'ятаю. Я саме семеричку закінчила і телят колгоспних доглядала. Правда, частенько тоді думала: «Оце до осені попрацюю, а там кудись учитись поїду».

Та якось проходили у нас збори комсомольські. На них молодь зобов'язувалася шефство взяти над колгоспною свинофермою. Тут і почалися мої сумніви. Думалось: «От бачиш, яка хороша. Всі за таке діло беруться, а ти з села збираєшся йтати». Вирішила — шкуди я не поїду, вчтись пізніше зможу. Тоді ж і на свиноферму попросилася.

Наступного ранку разом з Світлою Болгаринною до завідуючого В. М. Тимченка звернулися. Як часто буває в таких випадках, він спочатку посміхнувся скептично, а проте групи нам дав.

— Справа хороша, — сказав на кінець, — та дуже вже клопоту багато. Доведеться-таки добре повозитись...

Прийняла я 15 свиноматок. Досвіду ніякого, знань теж малувато, а от бажання хоч відбавляй. Я, правда, не соромилася, і старих і молодих розпитувала, коли чогось не знала. Літератури спеціальної багато перечитала, а як зоотехнік на ферму приходив, ні на крок від нього не відступала — все радилася: а чи правильно я ось те роблю, а чи не краще по-іншому? З нетерпінням чекала першого опоросу в своїй групі. І коли поросилася «Квітка», намагалася всіх правил зоотехніки дотримувати. Все обійшлося гаразд, ну а потім вже не страшно було.

За перший рік роботи на фермі я одержала по 17 поросят від свиноматки, а вже наступного року їх було по 21.

Нещодавно я звітувала перед колгоспною молоддю за свою роботу в артілі. Вірніше, це вже був не звіт, а розповідь про набутий досвід. І я вже не зустрічала сумнівних посмішок, відчувала: друзі вірять мені. Тут же я пообіцала в цьому році одержати по 25 поросят на свиноматку. Хай це буде моїм вкладом у виконання зобов'язань, взятих колгоспом — виробити на 100 гектарів угідь 50 центнерів свинини.

Г. ТКАЧ,
свинарка колгоспу «Радянська Україна»
Новопраський район.

У ЦК КПРС і Раді Міністрів СРСР

ЦК КПРС і Рада Міністрів СРСР розглянули питання про дальше поліпшення роботи по присудженню Ленінських премій.

З метою заохочення вчених, інженерно-технічних працівників, письменників і діячів мистецтва, які вносять великий вклад у розвиток радянської науки, техніки, народного господарства і культури, Центрального Комітету КПРС і Ради Міністрів Союзу РСР постановили збільшити кількість щороку присуджуваних Ленінських премій за роботи в галузі науки і техніки з 42 до 60 і за твори в галузі літератури, мистецтва, журналістики і публіцистики — з 10 до 16.

Для повнішого виявлення і всебічного обговорення наукових праць, винаходів, творів літератури і мистецтва, створених в усіх союзних республіках, на Комітет по Ленінських преміях в галузі науки і техніки при Раді Міністрів СРСР і Комітет по Ленінських преміях

ДОПОМОЖІТЬ ВИКОНАТИ ЗOBOB'ЯЗАННЯ

ЛЮБЛЮ я дуже свою професію телятнички. Вже п'ятий рік працюю. Вірніше, працювала. Трудилася завжди з душею. Побувала і в Москві на сільськогосподарській виставці, і в Києві — на пленумі ЦК ЛКСМУ. Коли їхала в Київ, взяла зобов'язання випоїти в цьому році 125 телят і щодобовий приріст кожного довести до 950 грамів.

На пленумі райкому партії я переглянула своє зобов'язання і вирішила випоїти 150 телят, довівши щодобовий приріст кожного з них до кілограма.

Та скільки вже часу минуло, як повернулася я з Києва, а телят мені досі не виділили. Хоч зоотехнік О. Бойчук неодноразово обіцяв зробити це.

Я вже стежку до контори колгоспу протоптала, а толку все рівно ніякого. Так і лишилася я без роботи, сиджу із своїми зобов'язаннями без діла. А ще недавно передовою телятницею в артілі була...

З БАДЬОРИМ НАСТРОЄМ

Витязівські доярки славні тим, що все швидко роблять, але цього дня вони працювали особливо жваво.

— Швидко, дівчатка, це ж додому треба забігти, — підганяла всіх Фросина Строгуш.

— І що воно за вечір буде? — обізвалася котрась. — Мабуть, цікавий, правда?

— Звичайно, — втрути-

лася Оля Ляшок. — А вже скільки до нього готувалися... А через деякий час всі заповнили Будинок культури. Сюди їх запросили на вечір тваринників.

...Про сумлінну роботу працівників ферм, про їх трудові досягнення говорив у своєму виступі заступник голови колгоспу П. Бойченко. А потім слово надали

Фросині Строгуш. Їй було про це розповісти. А вже вона керує бригадою, яка бореться за звання комуністичної. І сама трудиться на совість: в минулому році від кожної корови наблизила по 2.610 літрів молока.

На свого бригадира й дівчата рівняються. Ім те-пер легше працювати, бо всі трудомісткі роботи на фермі механізовані. Тут же, на вечері, передовикам були вручені цінні подарунки та грошові премії. А на закінчення відбувся концерт. Його підготували працівники Будинку культури разом з учасниками гуртка художньої самодіяльності. Своєю майстерністю показали й доярки. Гаряче аплодували присутні Тамілі Горюченко, Марії та Клавії Уманським, Олі Ляшок та іншим. Завдованими розходилися всі: вечір пройшов весело, цікаво.

І. ЛОБАЧОВ,
секретар комсомольської організації колгоспу «Україна» Бобринецького району.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

ПРАЦЬОВИТІ ТУТ ДІВЧАТА

РОБОТЯЩІ дівчата в нашому селі. Їх витримці і наполегливості позаздрити можна. Нелегко доводилося, наприклад, дояркам Любі Більчик, Галі Бобрик, Любі Плітко та Наді Нішонової. А все рівно одержали непогані нагороди від закріплених корів.

Або ось Валя Титар. Зовсім це молода вона — недавно десятирічку закінчила. А телят доглядає, як досвідчена тваринниця.

Нічого не скажеш, на совість потрудилася наша молодь в минулому році. І в цей рік вступила з хорошими планами. Недавно в колгоспі були відкриті комсомольські збори. От на них і розповів кожний, чого досягли збирається. Галя Бобрик, Віра Зімниця, Віра Чумаченко та інші заповіли, що доведуть надій молока від кожної корови до 2.200—2.300 літрів.

Виступила і молоді свинарки Катя Павліченко та Шура Жила. У них зобов'язання — одержати по 20 ділох поросят на свиноматку.

Звичайно, всі ці зобов'язання будуть виконані. А вже дівчатом механізатори пообіцали допомогати.

Крім того, комсомольська організація артілі вирішила виростити 600 штук кролів, вивести в поле 5 тисяч тонн перегною, зібрати по 50 центнерів кукурудзи на кожному з 300 гектарів.

Юнаки та дівчата відразу ж перейшли від слів до діла. Вони вже провели комсомольський неділеньник, який пройшов організовано.

В. ЧУБАРОВ.

Колгосп «Україна»
Онуфріївського району.

ПОДРУГІ

БУЛА вона тоді 14-річним дівчачем. І коли прийшла на ферму, зустріли її недовірливо.

— Не вийде з тебе справжньої доярки, — бувало, засміється котрась.

— Підрости ще треба, — підтримують її інші.

Що й говорити, якому не по собі ставало Марійці від тих слів. Та йшов час. В повсякденній старанній роботі набувала дівчина вміння і спритності. А трудності траплялись — ніколи не пасувала перед ними. Разом з Любою Лозинською (вона теж тоді дояркою стала) придивлялася, як досвідченіші працюють, перемала і собі їх навчала.

Тепер уже ніхто не кепкує над подругами. А новенькі навіть за порадою звертаються. І вчать у них. А вже в Любу та Марійку корови завжди вчасно нагодовані, напоєні, чисті. Обидві дівчини трудяться добре і в обох успіхи однакові. У минулому році від кожної корови одержали вони по 2.300 літрів молока.

А зараз дівчата змагаються між собою. Зобов'язалися в цьому році довести надій від кожної фуражної корови до 2.850 літрів. Хто з них переможе — час покаже, а поки що червоний вимпел утримує Марія Олійник.

Але й Люба не збирається відставати.

— Тримайся, Марійко! — часто говорить вона подрузі. — Скоро пережену тебе. Обов'язково...

І ще про одну справу хорошу думають обидві. Як тільки встановлять на фермі автодомільні апарати, укрупнять доярки свої групи корів.

В. КЕШМАН,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

Колгосп імені Тельмана
Голованівського району.

КОРОТКО

ПРАЦІВНИКІ Сільськогосподарської авіації подають велику допомогу трудівникам колгоспних лавів у вирощуванні високих врожатів. Незважаючи на складні метеорологічні умови, молоді пілоти тт. Марчинський, Устенко, Габдрахманов та інші план двох місяців 1961 року по розвіянню мінеральних добрив виконали на 150 процентів.

Г. БЕЛЕНКО,
авіатехнік.

УГАЙВОРОНСЬКОМУ районі середній училець механізації сільськогосподарства відбулася зустріч курсантів з випускницею училецькою, передовою трактористкою Жакницькою відділка Салківського бурякорядгоспу, учасницею пленуму ЦК ЛКСМУ Оленою Шабельською.

З великим інтересом майбутні механізатори прослухали розповідь О. Шабельської про свою роботу і навчання в Українській сільськогосподарській академії, про завдання, які накреслили пленум ЦК ЛКСМУ перед молодими механізаторами.

М. ТКАЧУК.

Порушникам порядку скажемо: ГОДІ!

Відбувся пленум Кіровоградського міського комсомолу, який розглянув питання про підвищення ролі комсомольських організацій в боротьбі з порушниками громадського порядку. З доповіддю вступив секретар міському КП України Г. П. Боднарів. По розглянутому питанню прийнято розгорнуту постанову.

— В одну з безневних неділь на продовольчий ринок прибув наряд дружинників. Крайніх комсомольців, активістів виділив партком заводу «Червона зірка» для цієї операції. І хоч їх було лише двадцять двоє, але в той день вони подали нам велику допомогу, — розповів на пленумі заступник начальника міського відділу міліції В. В. Пирков. — Судити самі. Вони затримали 31 дармоїда, на шістьох тоді ж були оформлені протоколи і справи передані в прокуратуру. Саме після тієї неділі в душах деяких перекупок занувався неспокій. Як тільки побачать червону пов'язку, так і зипкають у патовні. Але й це не завжди допомагає.

Дійсно, велика сила — дружинники. Он на заводі «Червона зірка» постійно діюча група під керівництвом т. Яновського так принципнула хвоста деяким шабашникам, що й бажання красти у них відпакло.

Хорошими справами може похвалитися і народна дружина облбудтресту. Секретар комсомольської організації тресту Володимир Богученко у своєму виступі поділився досвідом, як вони організовують чергування біля кінотеатру «Мир», на міських цегельних заводах і будівельних майданчикх.

Останніми днями частіше можна побачити дружинників на центральних вулицях міста. А на околицях? В кожному мікрорайоні обласного центру створено окремий штаб, і це добре. Але в тм-то й біда, що працюють вони ще незадовільно.

Нотатки з пленуму міському ЛКСМУ

Вінши в цьому комсомольській організації підприємств і установ, закріплених за штабами. І, як наслідок, порушники громадського порядку, хоч їх і одиниці, почувують себе тут привільно.

— Багато неприємностей завдають хулігани дівчатам із швейної фабрики, — скаржилась Жанна Ткаченко, комсомольський вожак цього підприємства. — А заклятих їх до порядку немає кому, нашим дружинникам така справа не під силу.

— Та й у клубі будівельників на Ново-Миколаївці комсомольці не можуть навести порядок, — підтримує думку Жанни т. Пирков. — А відпочивають же тут в основному хлопці з сусіднього гуртожитку. Майже щодня кличуть на допомогу працівників міліції...

Учасники пленуму звернули увагу на те, що в народних дружинах мало комсомольців, особливо активістів, передових робітників. Окремі комітети комсомолу недостатньо займаються вихованням дружинників в дусі високої дисциплінованості. На заводі імені Кірова, на КРЕС'ї, в облрембудтресті, у вантажному автопарку № 2 народні дружини існують лише на папері.

— Найчастіше призводять і до дрібного хуліганства, і до серйозних злочинів пияцтво, — говорив прокурор міста Є. П. Панченко. — Головною причиною, яка приводить юнаків на лаву підсудних, є недостатня виховна робота в комсомольських організаціях.

Виступаючи наводили і хороші приклади перевиховання. Так, секретар комсомольської організації педінституту Сергій Мельничук розповів, як студентки допомогли одній дівчині знайти правильний шлях у житті.

Про те, що комсомольці заводу «Червона зірка» взяли на поруки тт. Мозилева і Данильченка і перевиховали їх, говорив секретар заводу комсомолу Микола Малета. Але правди ніде діти, нерідкі випадки, коли колектив бере на поруки правопорушників, але після цього не турбується про їх долю.

Велика увага була приділена моральному вихованню в школах, особливо у вечірніх, які зараз нерідко служать ширмою для тих, хто не бажає працювати.

Деякий час тому міськомком комсомолу прийняв рішення систематично проводити комсомольські суботи. У ці дні всі клуби міста повинні були організовувати масові заходи для молоді, причому, безплатно. Такі суботи проводились місяць — півтора, а потім керівники клубів один по одному охололи до цієї справи. Мовляв, якщо безплатно, то це нам не підходить.

Треба обов'язково відновити комсомольські суботи, частіше проводити масові гуляння молоді на площах, в парках, всюди, де можна добре організувати дозвілля молоді — до такої одностайної думки прийшли учасники пленуму.

Хороші виробничі успіхи у молодій швей Олександрівської швейної фабрики Валентина Сиченко. Працюючи на пошитті чоловічих костюмів, вона на 140-150 процентів виконує змінні завдання. Комсомольці пошивного цеху № 2 обрали Валю своїм групкомсоргом. На фото: Валентина СИЧЕНКО за роботою. Фото В. КОВПАКА.

ПРАВДУ кажучи, невесело почався у нас, восьмикласників, новий навчальний рік. Довго ми думали над тим, що будемо робити в загоні. І здавалося, нічого цікавого придумати не зможемо.

Але ось у жовтні дізналися, що в наш піонерський загін призначено вожаго-виробничника слюсаря-автомагника Зна-м'янського вагонного депо Женю Ковальова.

Перша наша зустріч не була якоюсь особливому: Женя познайомився з нами, спитав, чим займаємося в найближчий час, але ніяких обіцянок нам не давав.

На другий день після уроків ми зібрався їхати по металолом. Тільки-но вийшли зі школи, дивимось — Женя нас у дворі чекає. Дружно працювали ми в той день. Більше тонни металевого брухту збрали, а всього наш загін відшукав 6.390 кілограмів лому і зайняв перше місце по школі.

Женя не шкодує для нас часу. В один із вихідних днів повів нас на екскурсію у Водянянський заповідник. Ми переконалися, що Женя зовсім не мовчазний, уміє розумно розповідати, любить природу. Він багато нам говорив про свої

шкільні роки, про те, в яких важких умовах відразу після війни вчидися він і його ровесники. Під час розповіді Жора Підлісний намагався схватитися за спину інших, бо всі час від часу засуджуюче подивлялися на нього. (Жора — ледачий хлопець, хоч здібний і має всі необхідні умови для доброго навчання).

Часто ми розпитували Женю про його товаришів по роботі з бригади комуністичної праці. Нам особливо подобається те, що всі його друзі вчаться, готуються в інститут, беруть участь в художній самодіяльності. Дуже хотілося нам бути схожими на Женю.

НАШ ВОЖАТИЙ

Навіть Жора Підлісний друге півріччя закінчив краще, поліпшилась і його поведінка. Дізналися ми, що наш вожатий добре співає. І вирішили разом з ним розучити до огляду шкільної самодіяльності нові пісні «За що ми любимо Вітчизну свою», «Вікова мрія». Женя і тут нам допоміг.

Але найцікавіше чекало нас попереду. Товариші Жені виділили частину коштів для екскурсії в Київ. Ми теж мали преміальні гроші за зданий металолом, за активну участь у збиранні кукурудзи в колгосп імені Кірова. Як виявилось, Женя раніше домовився про нашу екскурсію в Київ, коли ще буз на семінарі вожатих-виробничників.

І ось ми їдемо в орденосну столицю України. В автобусі не затихають пісні — готуємось і в дорозі до огляду. Екскурсія перевершила всі наші сподівання і фантазії. Ми побували на святі в Палаці спорту, Палаці піонерів, у музеях, метро.

Відразу ж після повернення з екскурсії в школі проходив огляд учнівської самодіяльності. Ми завоювали першість серед 8-10 класів. І в цьому немало заслуга Жені Ковальова, нашого вірного друга.

Ми не хочемо хвалитися своїми успіхами. Ні. Нам просто дуже хочеться розповісти, як багато зробив для заgonу наш вожатий, як ми прагнемо не підвести його.

М. ЗАБРОДНИЙ, Л. САМОФАЛОВА, члени ради заgonу імені Олега Кошового Знамянської селищної школи № 1.

Читачі відповідають В. Полонському

У номері нашої газети за 27 січня ц. р. була вміщена кореспонденція Володимира Полонського «Зацікавлювати... А як?». В ній розповідалося про те, якими методами можна добитися кращих результатів у виховній роботі. Автор говорив і про велику роль колективу в перевихованні юнаків і дівчат. Сьогодні ми публікуємо лист-відгук Т. Леня, який висловлює свої міркування з приводу порушень питань.

Універсальних рецептів немає. А втім...

НЕРІДКО буває так: зустрінешся з молодим робітником, чи колгоспницею, почнеш цікавитися справами на підприємстві, в РТС, сільгоспартії, де працює співрозмовник, а у відповідь лише «Не знаю...», «Не чув...», «Нам не говорили». З усього видно — не живе ця молода людина єдиними думками з колективом, якоюсь осторонь стоїть. «Те, що мені наказав зробити майстер, — розмірковує такий «одноосібник», — я виконаю, бо заробити ж треба. Решта справ мене не стосується».

Чому так трапляється? Відповідь може бути тільки одна: друзі, комсомольські активісти обходять юнака, не зуміли зацікавити його громадськими справами, не довели на прикладі, що почувати себе часткою колективу набагато приємніше, ніж існувати наодинці зі своїм дрібненьким особистим.

На підприємстві все ускладнюється тим, що нерідко доводиться мати справу з людьми, вихованням яких вже займалися батьки, вчителі. Значить, ніхто з них не зумів знайти стежини до дитячого серця. Можливо, навапика, — грубим втручанням у внутрішній світ привели до того, що людина замкнулася у собі, звикла приховувати власні думки, погляди на світ.

Якщо говорити про Юрія Ц., про якого розповідає В. Полонський, то скоріше всього в даному разі винна школа. На жаль, недосвідчені, невіді педагоги симпатизують учням-тихоням, «аманним снінкам». Такий не зробить вчителю жодної неприємності, не заперечить йому. Значить, паїнька, — і «п'ятірка» йому за поведінку. Але ж цей учень жодного разу не проявив власної ініціативи, не відстоював своєї думки, мовчки відсиджувався на зборах. Та на це не зважають.

Випускник має п'ятірки, його називають «зрілою» людиною, вручають атестат, можливо, ще й з медаллю.

Атестований тихоня може прожити свій вік, як шедрінський піскар у норі. Він підтакне, де потрібно, промовчить, побачивши підлість, відвернеться саме тоді, коли тонуть людина. А може й сам підпаде під вплив, зробить злочин. Людина безпринципна. Та чи людина це? Скоріше, слизняк.

Ось на кого повинен звернути комсорг увагу в першу чергу. Тихоня, рак-самітник... А чим «дишає» він? Що йому подобається? Чому став осторонь, байдуже засував руки в кишені, коли його товариші по роботі гаряче засперечалися з принципового питання?

ЩЕ й так буває: юнакові неприємно бути осторонь, коли він бачить животною кипіння колективу, радість спільної праці. Він би хотів нарівні з усіма поділитися своїми думками про щойно побачену кінокартину, недавно прочитану книгу. Але не знає, з чого почати, боїться зробити цей перший крок до товаришів. А вони не можуть зрозуміти його становища, не зважають на сором'язливість, іноді кепкують з його помилок. І ось знову людина замикається в собі. З якою обережністю треба леліяти кожний характер, щоб не вразити душу!

Недавно я був свідком такого випадку. Володимира Л. притягнули до відповідальності за те, що на вулиці відібрав у перехожого кілька пластинок.

— Що йому буде? — поцікавився я у прокурора. — Судитимуть, як за крадіжку, — відповів той. — Але якщо попросить вибачення, можуть і простити...

Хлопець визнав вину, але не став проситися. Вирок народного

суду був такий: рік позбавлення волі. Чи допоможе це справі виховання? Навряд. Після звільнення, очевидно, ще важче буде залучити Володимира до колективу, дати громадське доручення.

МЕНІ здається, що найкраще можна зацікавити людину життям колективу на комсомольських зборах. Останнім часом подекуди проводять збори без порядку денного. Це добре. Сама обстановка повинна бути невимушеною. Нехай розмова заходить про те, що дійсно всіх хвилює.

У роз'язанні того чи іншого питання нехай активну участь беруть комсомольці. Не можна вирішувати все за них і потім подавати як готове.

Пригадую такий випадок. З райкому комсомолу подзвонили в наш радгосп імені Карла Маркса, щоб на обласну нараду послали кращу свинарку.

«Валентина поїде», — вирішив секретар комсомольської організації. А та... відмовилась. «Завжди тільки мене послає. Нехай хтось інший». Коли ж на зборах обговорили всі можливі кандидатури, Валя вже й не заперечувала.

Виховна, і тут повинен бути продуманий підхід до людини. Інакше можна допустити помилку.

Виховна робота з людьми — жива, творча справа, яка не терпить шаблону. Тим більше, що універсальних рецептів, у яких можна б знайти відповіді на всі пекучі питання, немає, та й не може бути. Саме тому лист В. Полонського заслуговує на широкую ділову розмову. Виступи більш досвідчених комсомольських активістів, їх розповіді багато в чому допоможуть іншим.

Т. ЛЕНЬ, Долинський район.

Є такий хлопець

ва ні про що й не говорять. Та жителі села вже знають, що мова йде про комсомольського ватажка Кіма Лебідя.

...Чотири роки тому повернувся він з армії. Юнаки та дівчата відразу потягнулися до колишнього танкіста: привабливала його невимушена життєрадісність, чуйність, уміння робити все швидко і хороше. Коли ж були комсомольські звітно-виборні збори, обрали Кіма своїм секретарем.

З тих пір жодна важлива справа в артїлі не вирішувалася без молоді. Чи то треба було вивозити гній на поля, чи обробляти посіви, чи силосувати кукурудзу, — в усьому юнаки і дівчата були першими. Ось і зараз готуються комсомольці до вирощування високих урожай королівні полів. Вони укомплектували молодіжну механізовану ланку. До її складу входять Венедикт Чабанюк, Павло Бугаєнко, Микола Цганков. На 150 гектарах ланка вирощуватиме кукурудзу. Тепер на відведену площу вивозяться добрива. І, звичайно, очолює завжди ентузіастів Кім.

А коли настає вечір і сільські артисти-аматори збираються в своєму клубі, юнак теж серед них. Адже він — один з тих танцюристів, майстерністю яких став зачарований кожен, кому доводилося бувати на оглядах художньої самодіяльності.

...На початку минулого року Кіму і його нареченій справляли в селі комсомольське весілля.

— Ну, тепер треба іншого секретаря шукати, — говорив безнадійно дехто. — Сімейні турботи з'являться у нашого Кіма. Хіба буде йому час займатися комсомольськими справами?

Та вийшло зовсім по-іншому. Все так же вболіває Кім за доручене йому діло, все так же знаходить час, щоб поцікавитися, чим живуть його друзі. Тепер він став уже комуністом. Турбот, звичайно, збільшилось. Та для Кіма вони — не тягар. Бо хлопець по-справжньому любить свою почесну роботу. Любить і пишається нею.

І. КОТОВСЬКИЙ,

ТРЕТЬОКУРСНИЦЯ ОЛЯ СКАЧКО

Оля тільки-но повернулася з інституту, не встигла ще й роздягнутися, як знадвору постукав листоноша:

— Вам знову лист. Ось візьміть.

Миттю розірвала конверт, і м'яка посмішка засяяла на обличчі.

«Добрий день, шановна Ольго Юхимівно!

Ми дуже вдячні за Ваші листи.

Відразу ж про себе. Вчимося ми на відмінно та добре, так, як Ви нам і наказували. До цього часу згадуємо часто піонерський табір, ігри, пісні. Дуже хочемо, щоб і нинішнім літом Ви знову були у нас вожакою у піонерському таборі. Дуже просимо.

До побачення.

Ніна Коба і Ліда Дученко.

Маленькі хороші друзі! Вони не забувають її. Так, вона все зробить, щоб влітку знову розпалювати з ними в Маловисківському міжколгоспному піонерському таборі вогнище, ходити в походи. А зараз треба готуватися до семінару.

...Іде заняття з історії педагогіки. Чітко, впевнено розповідає про світогляд видатного класика світової педагогіки Яна Амоса Каменського третьокурсниця філософського факультету українського відділу Оля Скачко. Відповіді її завжди відмінні. І важко сказати, що краще знає Оля: іноземну мову чи літературу, політику чи педагогіку. Вона прагне знати як можна більше і глибше. І саме тому вона вже третій рік — кругла відмінниця інституту.

Жадоба до знань, до науки — характерна риса цієї скромної стрункої дівчини з густими каштановими косами. В інститутському літературному гуртку вона найактивніша учасниця. Торік написала наукову роботу «Марко Вовчок на Україні», яка дістала високу оцінку у викладачів і гуртківців. Нині до століття з дня смерті Т. Г. Шевченка дівчина підготувала роботу «Шевченко — викривач самодержавного ладу». Активно виступає Оля також з оглядом і критикою віршів та прозових творів літгуртківців.

Цікаве і повнокровне життя у Олі. Вона завжди прагне поділитися з усіма своїми новинами з далекою подругою Ерікою Зімон, студенткою Дрезденського університету, з якою вже листується другий рік, обмінюється книжками — новинками радянської і німецької літератури.

Два роки залишилося Олі до закінчення інституту. І всі її друзі переконані, що ця комсомолка, майбутній педагог, зуміє передати своїм вихованцям свою допитливість, потяг до знань, до науки.

О. ЗУБИЦЬКИЙ,
студент Кіровоградського педінституту.

1. Унікальна споруда

На карті чітко виділяється червона лінія. Взятих свій початок біля ріки Волги, вона доходить до Білорусії і тут однією стрілою прямує в Польщу і далі до НДР, а другою — в Чехословаччину у Гогорцину. Мине короткий час, і замість цієї лінії картографі поставлять знак: «Нафтопровід».

По ньому на заводи і електростанції потече привольська нафта...

До цього часу в соціалістичній країні Європи радянське «чорне золото» доставлялося по залізницях. Таки перевози не незручні і дорогі. Безліч навантажених цистерн покривають тисячі кілометрів. Назад вони повертаються порожніми.

І ось п'ять дружніх держав почали будувати трубопровід. Переваги підземної магістралі, якій народ дав ім'я «Дружба», — очевидні. Вартість транспортування знизиться майже втричі. Виключаються будь-які втрати. Цим досягають безперервності доставки.

Радянським будівельникам треба буде укласти понад дві тисячі кілометрів трубопроводу. Найважчою вважається ділянка першої черги — від м. Броди до м. Ужгорода. Її довжина — 324 кілометри. Близь-

ко третини цієї відстані припадає на Карпати з їх скелястими вершинами. На шляху будівельників зустріне також багато гурезких боліт і десятки рік. Більше восьми кілометрів займуть переходи під залізницями і шосейними шляхами. Під ними траншей ритимуть за допомогою «сталевих крота». Такий агрегат створено недавно в Ленінграді. Він, не порушуючи напругу, бурить тунелі завдовжки до 40 метрів.

Керівник будови інженер М. О. Сидоров розповідає: — Наш колектив тільки народжується, але вже стали відомі імена прекрасних ентузіастів будови. І перші серед них — комсомольці. Швидко виводить тимчасові споруди комсомольсько-молодіжна бригада Ярослава Ром'яка. Не відстають від неї і муляри, якими керує Степан Сенюк.

Молодь стала засівувачем змагання на честь ХХІІ з'їзду КПРС. З її ініціативи прийнято зобов'язання закінчити будівництво перекладувальної станції на місяць раніше строку.

2. Нульовий пікет

Броди — невелике місто на заході України — стали пунктом, звідки розгорнулося спорудження трансєвропейської магістралі. Рішення почати таке будівництво саме звідси прийнято не випадково. Короткі, ніж радянська, чехословацька і угорська ділянки трубопроводу буде збудовано раніше.

На узліссі розкинулася будівельна площадка. Її називають «нульовий пікет». Це своєрідне гирло трубопроводу. Посульськи буде розташовано впорядкований житловий квартал. А поки що на площадці стоять лише шість автовагончиків — гуртожитки перших будівельників, магасин і їдальня.

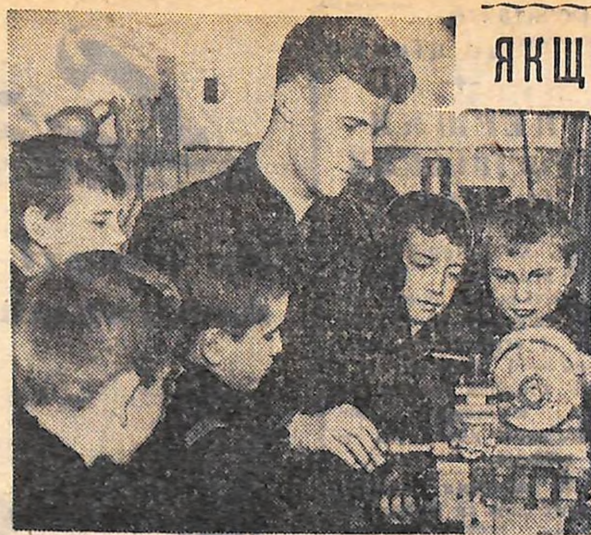
3. Люди „гарячої“ траси

Закінчився трудовий день. Люди сідають в обтягнутий брезентом кузов вантажної машини. Тут, по дорозі на базу, ми розговорилися з Миколою Дудком, комсоргом другої ділянки БУ-2.

— Два роки тому, — говорить Микола, — я демобілізувався з армії. Свій трудовий стаж почав на будівництві газопроводу Дашава—Мінськ. Там оволодів професією слюсаря, а на нафтопроводі «Дружба» додатково освоїв майстерність зварювання.

Трудова біографія комсорга характерна для багатьох молодих будівельників.

ЯКЩО ЛЮБИШ КОНСТРУЮВАТИ...

Віршучий гурток школярів міста Кіровограда

Музичні вечори

ЦАРІВНІ мелодії наповнюють зал. Затамувавши подих, присутні слухають увертюру з опери «Руслан і Людмила» Глінки, романси. Йде лекція «Глінка — основоположник російської класичної музики».

Вечори відпочинку старшокласників стали традицією у Покровській середній школі Ново-Архангельського району. В сільській клуб, де вони організуються, запрошуються колгоспні комсомольці.

Теми вечорів різні: «Чи є життя на інших планетах?», «Цікава хімія», «Чи вилеш ти себе культурно поводити?».

До більшості вечорів учні готують тематичні концерти.

Зараз вчителі-комсомольці вирішили провести цикл вечорів, присвячених російській та українській класичній музиці. А вже так часто можна почути нарікання учнів, що вони не розуміють оперної музики. Вечір про Глінку був початком цього циклу.

Вечори-концерти сприяють підвищенню музичної грамотності молоді села.

Б. РАБІНОВИЧ,
секретар учительської комсомольської організації Покровської середньої школи.

А мати чекає листів

Мамо! Це перше слово, яке ми навчилися вимовляти. І тепер, ставши дорослими, промовляємо його з любов'ю, вкладаємо у нього всю свою вдячність ласкавим материнським рукам, невимовно щедрою серцю.

Важко збагнути, як можна забути про свою рідну матір. А де є ще подекуди і такі черстві, жорстокі люди. Я не знаю, де зараз працює Валентина Вороненко. Але я бачу, як шодня виходить на вулицю її немінна мати, виглядаючи листоношу. Даремно мружить очі, вдивляючись удалину. Ні, не несуть їй листа від дочки. Більше року не шле звістки Валентина. Я словом не обзивається та, заради якої мати стільки ночей не доспала, недоїдала у важкі воєнні роки. І все для того,

щоб донька здоровою росла, щасливою.

Та ось Тетяна Іванівна важко захворіла: відняло у неї праву руку й ногу, мову відібрало. Чоловік залишив, а малу Валю прийняли у Ново-Миргородський дитячий будинок. Потім її перевели у Ясинуватку. А у матері немов душі не стало. Та Валя писала їй, і мати тільки й тим жила, що її листами.

З часом все рідше стали надходити звістки від дочки. Вона вже й школу закінчила, поступила в Олександрійське медичне училище. На канікули приїхала до матері. Тетяна Іванівна від радості сліз не втримала, а Валентина до неї:

— Ну, чого реवेश?

Не довго пробула Валя дома, але скільки прикрих слів почула від неї мати. Дочка сказала, що писати, якщо мати дасть їй грошей. Небагато могла Тетяна Іванівна відірвати від

своєї інвалідської пенсії, щоб «купити» увагу дочки.

Валентина закінчила училище, поїхала на роботу, одружилася. Та не від неї, а від сторонніх людей довідалась про це мати, серед чужих звісток збирала. А сама дочка на жоден материн лист не відповіла. Пригадую, ще коли вона навчалась, радила я їй взяти призначення у Ново-Миргород, щоб жити разом з матір'ю. Валя ж відповіла: «А що мені мати? Жила я без неї і ще жити зможу».

Не знаю, де ти живеш тепер, Валентино. Та де б не була ти, невже ніколи не згадаєш, що є у тебе мати? Невже немає у твоєму серці ні вдячності, ні крихти жалю до старої матері, яка шодень виходить стрічати листоношу і, не дїждавшись твого листа, зажурена повертається в свою самотню хату?

Галина АФНАСЬЄВА,
м. Ново-Миргород.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Наш кореспондент розшукав Валентину Вороненко. Кіровоградська область, Петрівська районна лікарня — ось адреса невдячної дочки. Вважаємо, що хоч тепер, коли молоді всієї області стало відомо про таке негідне з її боку ставлення до своєї матері, у Валентини знайдуться слова, щоб попросити у матері пробачення за всі прикриті, яких вона їй завдала.

РАДІОГАЗЕТА „КОМСОМОЛІЯ“

Новий цикл передач обласного радіо

ОБЛАСНА редакція радіомовлення організувала радіогазету «Комсомолія». Передачі провадитимуться в третій вихідний день щомісяця. В них розповідатиметься про патріотичні діла молоді області, про змагання на честь наступного ХХІІ з'їзду КПРС, про життя, побут, навчання, дозволя та відпочинок, про виховання високих морально-естетичних рис людини комуністичного завтра.

19 березня, в неділю, була проведена перша передача молодіжної радіогазети. Відкрилася вона сторінкою, присвяченою королеві полів. Секретар комсомольської організації заводу «Червона зірка» М. Малета розповів про виробничі успіхи членів бригад комуністичної праці підприємства.

На закінчення передачі були подані новини спорту та концерт на замовлення молоді.

Наступний номер радіогазети «Комсомолія» вийде 9 квітня.

Редакція радіомовлення робить хорошу і корисну справу, висвітлюючи життя і дозволя молодих трудивників Кіровоградщини.

Л. КОВАЛЕНКО.

Хоч лист і не був надрукований

В листі до редакції група пасажирів скаржилася на контролера Знам'янського автопарку т. Сторожука, який під час рейсу з Онуфріївки в Кіровоград дозволив водієві тов. Антоненку (автобус «ФА 33-41») виїхати в рейс з пасажирами без квитків.

Цей лист був надісланий для розслідування та вжиття заходів у Кіровоградській автотрест. Керуючий обласнотрестом А. Геріг повідомив редакцію, що при перевірці наведені факти підтвердилися.

За безпринципне ставлення до виконання своїх обов'язків та грубу поведінку під час контролю т. Сторожука суворо попереджено.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
22 березня 1961 р., 3 стор.

„СПРАВА“ СТУДЕНТА СМІРНОВА

ПЕРЕД ЗВІЛЬНЕННЯМ

ПО БАГАТЬОХ прикметах Петро почав догадуватися, що справа йде до звільнення. Довго не несли повістку на суд, хоч адвокат погрожував, що процес повинен ось-ось відбутися. Наглядачі поводилися з ним більш ввічливо. А «містерні ікси» на допитах стали надто нервоватися...

— Я приніс тобі цікаву роботу, — сказав одного разу наглядач. — Тепер ти будеш на рівному становищі з рештою ув'язнених.

До дерев'яної палички потрібно було приклеювати паперовий прапорець. — Прапорці будуть роздавати на свято дітям. Це буде своєрідна реклама, — пояснив поліцейський.

Від нічого робити Петро склеїв кілька штук.

«Я хотів бути твоїм другом, Голландіє, я полюбив твоє місто, прекрасні квіти і твоїх людей. Я дуже любив прокидатися ранками від крику хлопчика і купувати в нього росяні, холодні тюльпани...»

РАДІСТЬ прийшла випадково. П'ятого липня в тюрму прибув прокурор.

— Вас звільняють, — сказав він.

Петро знав, що рано чи пізно це трапиться.

— Перший літак буде через два дні, — повідомив прокурор.

Голландські власті заявили в пресі про звільнення Смирнова. Газета «Алгемене Ханделсблат» писала про офіційну точку зору уряду:

(Закінчення. Поч. див. в №№ 19, 21, 25, 27, 29, 33, 34).

«... із розслідування з'ясувалося, що не було в наявності всіх елементів, які повинні бути присутніми, згідно статті 98 кримінального кодексу».

ОСТАННІЙ ДЕНЬ

ЦЬОГО дня Петрові повернули вузлики з речами.

Поліцейський сказав: — Сідайте швидше в машину.

Із Гааги Петра привезли на аеродром Схіпхолл.

Начальник іноземної служби в Гаазі, головний інспектор поліції і начальник поліції Амстердамського району, обидва в парадній формі, проводжали Петра до літака. Начальник поліції став біля самого трапу, щоб урочисто вручити російський паспорт.

Петро дуже хвилювався. Він, поспішаючи, йшов до величезного саячного «ТУ-104». А коли піднявся по трапу, від радощів навіть до радянської бортпровідниці звернувся на англійській мові.

В ТОЙ день, коли було оголошено про звільнення Смирнова, міністр внутрішніх справ Нідерландів Токсопейс скликав прес-конференцію. Міністр зачитав журналістам заяву.

Проти Петра Смирнова не було висунуто жодного конкретного звинувачення.

Вже прихавши додому, він дізнався, що його звільнення сталося в результаті твердих і наполегливих офіційних вимог радянського посольства. І правда восторжествувала. Зараз сім'я студента Смирнова щасливо живе на Батьківщині.

Кінець.

Прочитайте, це цікаво

ПЕРШИЙ РОСІЙСЬКИЙ КАЛЕНДАР

ДО XIV століття стародавня Москва відмічала два нових роки: світський святкувався 1 вересня, церковний — 1 березня. А з XV століття почали на Русі відзначати один загальний новий рік — 1 вересня.

За звичаями балканських слов'ян Петро I в грудні 1699 року ввів нове літочислення з 1 січня. Внаслідок цього, в історію російського календаря ввійшов один найкоротший рік (1699 — з вересня по грудень, тобто лише 4 місяці), а з 1700 року святкування нового року проходило першого січня.

...Вулиці і площі столиці, як ніколи раніше, вперше були прибрані ялинками. На них споруджували гарні арки. Новорічні вогнища з соломи, хмизу і з просоломих бочок на жердинах горіли ночами цілий тиждень. Москвичі злякано поглядали скося на освітлену верхівку Сухаревської башти, цієї таємничої обсерваторії «астронома-чаклуна».

Там сподвижник Петра — генерал-інженер і учений Яків Брюс, прозваний у народі «звіздарем» і «чорнокнузником», ось уже який рік складав і готував до друку свій своєрідний «календар» — «погоду по Брюсу» — на кожний день.

Через 9 років після першого святкування нового року за велінням Петра I 8 січня 1709 року вийшов перший російський календар. Цей календар перерахувався у XVIII, XIX і на початку XX століття.

Дм. ЗУЄВ.

Життя молоді за рубежом

ПІСНЯ ДРУЗІВ

Тихими літніми вечорами на Чорноморському узбережжі Болгарії, біля Варни, можна почути радянську пісню про найсвітліше у світі море, в Родопах — пісню про Азербайджан, на Дунаї — про Москву. Популярність радянської пісні в Болгарії величезна. Приваблює ця пісня болгар своєю мелодійністю, задушевністю, а головне, мабуть, тим, що російські слова так близькі і схожі на рідні їм, болгарські.

Великим пропагандистом радянської і російської народної пісні в Болгарії став ансамбль імені Володимира Маяковського при Всенародному комітеті болгаро-радянської дружби. Нещодавно цей ансамбль відзначив 10-річчя свого існування.

...В жовтневий день 1950 року група студентів-ентузіастів створила при столичній студентській організації товариства болгаро-радянської дружби невелику групу, яка ставила своїм завданням пропаганду радянської пісні.

Перша її пісня на російській мові була виконана на честь річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Незабаром після цього концерту учасники колективу проводять своєрідний плейбистит: ансамблю потрібне було своє ім'я. Урною для таємного голосу-

вання була кишеня одного із студентів. Результат «плейбиститу» був майже одноголосним. Не зважаючи на учасники нового ансамблю назвали його ім'ям Володимира Маяковського. Тоді він нараховував всього тридцять чоловік.

На студентському огляді художньої самодіяльності в 1951 році ансамбль імені Маяковського одержав перший приз. Успіх окрилив талановиту молодь. В ансамблі, крім хорової групи, з'явилися танцювальна, драматична і естрадна.

Ансамбль імені Володимира Маяковського демонстрував своє мистецтво на VI Всесвітньому фестивалі молоді і студентів в Москві в 1957 році і одержав на ньому золоту медаль.

Більш 80 концертів на рік дає ансамбль. Він побу-

вав у 89 містах Болгарії, виступав на сценах Румунії, Швейцарії, Франції і дві рази в Радянському Союзі, у Німецькій Демократичній Республіці. Його артисти поруч з радянською піснею і російськими танцями виконують зараз болгарські народні пісні і танці. Репертуар ансамблю збагачується кожний рік, росте виконавча майстерність і творчі можливості цього талановитого колективу, у якому зараз 220 чоловік — музикантів, співаків, танцюристів, читців-декламаторів.

Нещодавно в зв'язку з 10-річчям ансамблю імені Володимира Маяковського народний уряд Болгарії нагородив його орденом Кирила і Мефодія першого ступеня, яким за заслуги перед країною нагороджують кращі, найбільш заслужені діячі культури.

К. НІКОЛАЄВ.
(ТАРС).

Новини техніки

ОРИЄНТИР В ТУМАНІ

ЦЯ НОВИНА могла прийти тільки з Англії. Там розроблена система протитуманних електричних кабелів, які будуть розміщені паралельно шляхам і подаватимуть сигнали для орієнтування автомобілів. Електроніка допоможе водіям приймати їх. Автомобілям уже не будуть загрожувати тумани.

ТАЄМНИЦЯ ГАРАНТУЄТЬСЯ ПІДСЛУХУВАННЯ телефонних розмов у Каліфорнії набуло такого розмаху, що

техніка поспішила на допомогу співрозмовникам. Випущено апаратуру, яка має пристосування для зашифровки розмови у висхідному пункті і розшифровування у нисхідному. Абоненти добре розуміють один одного, а для тих, хто підслуховує, голоси перетворюються у незрозумілий жаргон. Ділові люди Америки зацікавилися винаходом.

Газета виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю.

БК 00643.

Друкарня імені Г. М. Димитрова обласного видавництва, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Зам. № 1922.

Старт

На старті — мотогоонщики

МІНУЛОЇ неділі тисячі кіровоградців були свідками кросових змагань найсильніших мотогоонщиків східної зони України.

В перший день змагань виступили юні спортсмени, жінки та досвідчені гонщики на мотоциклах малої кубатури. В цих заїздах непогано виступили і наші спортсмени. Представник юнацької групи А. Фомін в гострій боротьбі здобув друге місце. Кіровоградець Олег Боч-Грімберг теж фінішував другим після лідера гонки.

Більш цікавими були поєдинки спортсменів на мотоциклах середньої і важкої кубатури.

...Від столу суддівської колегії виїздить мотоцикл начальника дистанції. Над ним майорить зелений прапор. Веде машину О. Боч-Грімберг. Проїшовши намічену трасу, юнак під'їздить до фініша.

Ревіння моторів розрізало тишу Завадівського кар'єру. Круті підйоми, спуски, заболочені і пішані перешкоди вміло долають водії машин.

Волею до перемоги, сміливістю і впевненістю відзначилися і кіровоградці. Першорозрядники І. Коробовський, В. Купрієнко виборили другі місця. Вони впевнено вступали в боротьбу з неодноразовими учасниками всесоюзних і міжнародних зустрічей.

Добре виступив і кіровоградець В. Давиденко, який став призером на машині важкої кубатури.

В командному заліку кіровоградці зайняли третє місце. Перше і друге місця відповідно поділили представники Луганська і Одеси.

М. ГАЛИЧЕНКО.

На знімку: мотогоонщики на дистанції. Фото В. ШТЕЙНБЕРГА.

Три дні напруженої боротьби

ЛЕГКОАТЛЕТИЧНИЙ сезон відкрито! Більше ста спортсменів області прийшли на стадіон ДСР «Авангард», щоб продемонструвати свою майстерність. І не лише майстерність з того чи іншого виду легкої атлетики, а й фізичний розвиток взагалі.

— На старт! Увага... Мар-ш!

Зі старту зриваються юнаки і вихрем мчать до фінішу. Дистанція — 60 метрів. Тут потрібні особлива різкість рухів і технічна біг.

— Молодець, Валентине, молодець! — вигукують боліливники.

Це — до Валентина Живана, який першим перетинає фінішну стрічку. Добре виступив Валентин і на дистанції 300 метрів, зайнявши друге місце після студента факультету фізичного виховання педінституту Анатолія Короленки.

У забігу на 60 метрів пощастило і Нелі Нудзі. Залишивши своїх суперників позаду, вона фінішувала першою.

З цікавістю і хвилюванням спостерігали боліливники за боротьбою стрибунів з висотою Я. Зоро і В. Покотила. Обидва легкоатлети подолали висоту в 175 сантиметрів. Але першій присуджено новогеорگیївцю Я. Зоро, який взяв висоту з першого разу.

На 59 метрів 85 сантиметрів метнув спус Александр Кириченко. Значно відстав від нього О. Отряжий. В метанні ядра з-за голови О. Отряжому теж не вдалося перемогти свого сильного суперника.

Першість з видів легкої атлетики завоювали Ж. Тарак, З. Пидюра, К. Башликова, М. Артеменко... Та не будемо перелічувати всіх кращих легкоатлетів області. Головне те, що у нас є хороші спортсмени. Але їх ще замало, особливо першорозрядників.

В командному заліку перші три місця відповідно зайняли товариства «Буревісник», «Авангард» та «Колгоспник».

Н. ПАЛИВОДА.

На знімку (зліва): фінішують легкоатлети.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

В кінотеатрах міста

КІНОТЕАТР «СІВАШЕЦЬ». Для дітей — «Брат Героя». Початок о 9 год. 40 хв., 11 год. 20 хв. ранку. 1, 2 год. 40 хв. дня. «Літак відлітає о 9-ій». Початок о 4 год. 40 хв., 6 год. 30 хв., 8 год. 20 хв., 10 год. 10 хв. ввечора.

КІНОТЕАТР ІМЕНІ ДЗЕРЖИНСЬКОГО. «Граф Монте-Крісто». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. 30 хв. ранку, 1 год. 30 хв., 5 год. 30 хв. дня, 7 год. 30 хв., 9 год. 30 хв. ввечора.

КІНОТЕАТР «СУПУТНИК». «Шибеник». Початок о 4, 6, 8 год. ввечора.

КІНОТЕАТР «ХРОНІКА». «Сторінки великої боротьби», «Радянська Україна» № 11/61, «Новини дня» № 9/61, «Іноземна хроніка» № 4/61, «Наука і техніка» № 4/61. Початок о 10 годин ранку до 9 годин ввечора. Художній фільм «Бялада про солдата». Початок о 9 год. ввечора.

КІНОТЕАТР «МИР». Для дітей — «181-й не відповідає». Початок о 10 год., 12 год. дп. «Справа про розлучення». Початок о 1 год. 40 хв., 3 год. 20 хв., 5, 6 год. 40 хв., 8 год. 20 хв., 10 год. ввечора.

Цікаво знати, що...

...папір був винайдений у 2-й столітті китайцем Цай Лунем. У 6-8 віках виробництво паперу існувало в Середній Азії, Кореї, Японії і інших країнах Азії. В 11-12 віках папір з'явився в Європі. З 15-16 віків виробництво паперу швидко зростає у зв'язку з поширенням книгодрукування. Зараз відомо понад 600 видів паперу. За прийнятною в СРСР класифікацією, папір поділяється на 11 класів. В 1957 році виробництво паперу в СРСР становило 2 мільйони 125 тисяч тонн.

...гранірування — вирізування зображень, орнаментів, написів й лише на поверхні твердих матеріалів (метал, камінь, дерево, скло) за допомогою різця — відомо людству ще з періоду палеоліту.